

Giampiero Comolli

Babilonski nedonošenčki

Zvok sveta — »inlandsis«

Površina Grenlandije je skoraj povsem prekrita z ogromno kapo ledu — to je »inlandsis« — zaledenela puščava, kjer le od časa do časa popolno belino pretrgajo črne piramide »nunatakov« — samotnih skalnatih vrhov, ki se dvigujejo kot šilasti otoki iz viharne gmo-te ledenikov. Poleti, ko temperatura naraste, ledene mase pritiskajo z večjo močjo proti morju in sredi teh brezživljenjskih sunkov se včasih zasliši krik, ki ga povzročijo razpoke, ki se poglabijo, in plošče, ki se razkoljejo. Kdor prisloni uho na ledeno skorjo, zasliši med bobnenjem nekakšen nepretrgan šepet — kot podzemeljsko petje brez konca. To so hudourniki, ki nastanejo s taljenjem ledu, tečejo pod površjem »inlandsisa«, drsijo po nevidnih kanalih, tu pa tam vzniknejo in oblikujejo majhna jezera turkizne barve. Zadnjih nekaj let pripovedujejo Eskimi fjorda Umanak novo legendo o tem pritajenem šepetu.

Pravijo torej, da se je nekega dne v Umanaku izkrcal flavtist iz zmernega pasu. Zagledal je žensko in vprašal Eskime: »Kako se imenuje?« »Qioqe,« so mu odgovorili, iz vasi Sunak.« Flavtist je stopil do nje in ji v angleščini dejal: »Pridi, Qioqe! Danes zvečer bom igral vsem Eskimom.« »Ne bom prišla. Zdaj odpotujem v svojo vas.« »Torej poslušaj, Qioqe. Jutri bom prišel za teboj v Sunak in samo tebi bom zaigral najlepše zvoke, kar jih je na svetu.« Toda Qioqe ni znala dobro njegovega jezika in ga je razumela takole: »Nekdo bo jutri slišal zvok sveta.« Zmedena je molčala in odšla.

Pot do Sunaka je bila speljana daleč od obale, a flavtist, prevzet od strasti, je naslednjega dne ubral krajšo pot in zašel v »inlandsis«. Takoj se je pogreznil v belino in se izgubil. Zdelo se je, da se led vrtinči v svetlobi; hodil je v krogu. Naposled je zagledal stožec belega dima in se zasopel napotil proti njemu. Mislil je, da prihaja iz ognja v bližnji naselbini. Odkril pa je stožec megle, ki se je dvigala iz vrtinca, v katerega je bobneč padala masa vode; sinje modre stene ledu so prehajale proti dnu jame v skorajda črno

modrino. Stekel je do prvega nizkega in koničastega »nunataka«, edine temne točke v neomadeževani praznini. Toda bil je zelo daleč in ko ga je dosegel, je bil izčrpan. Z vrha se je predenj spustil le neprehoden sklad bledega ledu in svinčeno modra megla, ki je bila že davno za njim; zmrazilo ga je in spoznal je, da je njegova usoda zapečatená. Spustil se je z vrha: šopi trave in lišajev so rasli ob vznožju »nunataka«, prav na bregu majhnega jezera v obliki polmeseca, katerega vode so bile smaragdne barve. Sedel je na plavajočo ploščo in vzel v roke flavto; bil je vdan v usodo, žalosten, a miren. Travi je zaigral pesem, napisano za Qioqe. In tako je med igranjem zdrknil v smaragdne vode in izginil pod odejo »inlandsisa«, ne da bi prenehal z igranjem.

Eskimi od takrat pripovedujejo, da je šepet »inlandsisa« flavtistova pesem. Ker Qioqe ni razumela njegovih besed, mislijo, da je obupana ljubezenska tožba zvok sveta. Mislijo torej, da ima svet, poleg tega, da je zibelka vseh zvokov, tudi svoj lastni zvok, preko katerega se svet kaže svetu kot svet, ali zvok, ki nam pove, kakšen je svet. Ko se pogovarjajo o izginotju neuslišanega ljubimca, ugotavljajo, da je lahko lepota takega zvoka večja kot čar ženske, pa četudi tako lepe, kot je bila Qioqe. Zato, tako pravijo, se zvoka sveta ne sme dolgo poslušati. Tistega, ki bi se zatopil vanj, bi pritegnila žalostna mirnost zvoka brez konca in moral bi se odpovedati ljubezni do žensk. Vendar pa Eskimi svoje umirajoče nesejo na »inlandsis« in jih previdno položijo z ušesom proti ledu, da bi umrli srečni.

Uruk

Dennis in Donald sta se sprehajala po vrtu. Nista bila več tako zaupna prijatelja kot v šolskih letih, a Dennis je velikokrat povabil Donalda, ki se ni nikoli poročil, v ženino hišo na deželi. Dennis je bil strokovnjak za asirsko-babilonsko kulturo. Komaj sta vstopila v tihi gozdčič, je Donaldu začel pripovedovati o svojih zadnjih raziskavah. Star in nepopoln napis, ki so ga našli med ruševinami mesta Uruk v južni Mezopotamiji, trdi, da je svet pred vesoljnim potopom poznal zvok. Onstran ali tostran vseh zvokov sveta je torej v tistem času obstajal stalen zvok, ki ga je bilo mogoče zaznati in je bil kot podlaga, ki se je dvigala iz notranjosti zemlje. Ta primarni, popolni zvok, zvok pred nastankom vsakega drugega zvoka, je bil zvok sveta. Na napisu je opisan kot zamolklo mrmranje, tih šum, ki je prihajal iz podzemlja in si ga lahko jasno slišal, če si prislonil uho na pesek. Z naraščanjem prebivalstva na Zemlji se je ojačal tudi zvok sveta, dokler ni »Zemlja rjavela kot bik«. Bobnenje, ali bolje rečeno, rikanje je postalo naposled tako glasno, da se je dvignilo do neba, tako da so bogovi, ki jih je to motilo, nazadnje rekli: »Krik sveta je

zdaj presegel vse meje; soncu je zmotil mir in je vzrok našega slabega razpoloženja. To dokazuje, da se mora vse to čimprej končati. In ker so ljudje, ki so se brezmejno množili, oskrunili skrivališče zvoka sveta, ko so ga ponesli pred oči sonca, naj človeštvo izumre in s tem naj dokončno utihne zvok sveta.« Tako se je zgodilo. Bogovi so poslali potop in povodenj je odnesla človeštvo. Le eden se je rešil: edini, ki se je s svojo družino in s semeni vseh bitij vkrcal na ladjo, tako da je lahko spet naselil Zemljo. Toda zvoka sveta ni bilo več slišati. Po vesoljnem potopu je torej zavladala tišina, ki je nepretrgoma vladala do gradnje Babilonskega stolpa. Z gradnjo stolpa se je namreč bobnenje znova pojavilo — mogočno je začelo vibrirati že od prvega dne del, a trajalo je le, dokler se ni sočna jeza Boga spustila na Stolp in zamešala jezik človeštva, tako da so z gradnjo prekinili in so se ljudje razkropili po Zemlji. Z izgnanstvom ljudi je tudi zvok sveta zamrl; od tedaj se ga lahko sliši povsod, a na vsakem koncu Zemlje je drugačen. Tako ima vsak kraj svoj zvok in vsak izmed njih je le on sam, zvok tistega kraja, zvok vsega sveta. Tu se zapis konča; od nadaljevanja sta se ohranila le dva nepopolna stavka: »a predpotopno bobnenje in tišina, ki ga je nadomestila po Potopu do gradnje Stolpa, sta se za vedno izgubila in nihče ju nikoli več ne bo slišal.« In pa: »...saj ni ničesar lepšega od zvoka sveta, čeprav se skriva Bogu in čeprav ga nihče, razen umirajočih, ni pripravljen dolgo poslušati. Če bo ljudi premotila njegova čarobnost in ga bodo povzdignili do edinega neba, se bo moč Boga ali bogov spet spustila na Zemljo.«

Dennis je s tem zaključil svojo pripoved, objel Donalda okoli pasu in ga nedolžno vprašal: »Kaj neki je ta zvok, Donald? In zakaj mora ostati skrit?« Donald pa je molčal in ga je le napol poslušal. Še isto noč, medtem ko je Dennis bral, je vstopil v sobo njegove žene. Zgrabila ga je okoli pasu in ko sta se tiho oklenila in sta padla drug na drugega, mu je ona šepetala: »Še, še...« Sij zvezdne noči in skrivnostna naslada, tiho varanje prijatelja in tresoči se glas ženske; vse to, je pomislil Donald, je zvok sveta: »To je zvok, ki ga Dennis vse do svoje smrti ne bo mogel nikoli slišati.«

Toré

V gozdu Ituri še živijo zadnji bumbutidi, pigmejci, razdeljeni v majhne samostojne skupine. Ena izmed teh je bila skupina Tikboro — Tikbora, moža, ki je bil verjetno preveč sramežljiv in čustven, da bi bil kos težkemu položaju, v katerem so se znašli njegovi ljudje. Število le-teh se je namreč zastrašujoče zmanjšalo na pet moških, tri ženske ter štiri otroke. Kot da bi to ne bilo dovolj, je bil eden izmed moških malo trčen. Bil je to samec Undohubo, ki se je poneumil,

potem ko ga je brcnil slon in so mu kot posledica ostale motnje spomina. Ljudstvu Tikboro — Tikbora je skratko grozilo, da bo izumrlo. Zaradi tega so, potem ko je poglavar zaradi svoje romantičnosti dolgo pomišljal, vendarle zapustili gozd in se naselili ob robu vasi Kokola. Da bi preživel, so delali za kmete Bantu.

Tu so torej kmalu po prihodu srečali nekega zahodnega fotografa. Ta je bil kar preveč vnet človek; otroci so mu sedeli na kolenih, odrasli pa so stali okrog njega in zaprepadenim pigmejcem je pokazal slike raket in atomske bombe. Razlagal je in razlagal, dokler ni prepričal najbolj nejevernih, da je morda cel svet obsojen na propad v totalni vojni. Novica je naposled potrla pigmejce. In še istega večera je v hosti blizu vasi Tikboro — Tikboro žalostno nagovoril zadnje bumbutide. Visok nekaj več kot meter dvajset, s poslikanim in s perjem ter listjem okrašenim telesom, se je zdel kot otrok, ki se mu je zmešalo, kot nikoli odrasla sirota: »Bratje,« je zahropel pred drugimi otroki, sirotami, »če mislijo vsi ljudje zapustiti svet, naj ostane vsaj teh nekaj pigmejcev! Le mi imamo namreč sijajno toré, ki je bolj dragocena od katerekoli druge stvari. Nesimo jo varno v gozd! Ko bodo vsi zapustili svet, bo zapuščeni svet — če bo toré še ohranjena — lahko spet postal naseljen in bo kljub vsemu ostal svet!« In tako so bumbutidi ponoči zapustili vas in nesli neobčutljivo toré, zavito v veje. Toré je bilo trobilo, dolgo skoraj tri metre, izdelano iz drevesnega debla. Če si oblikoval glas v ustniku, si lahko posnemal vse glasove gozda, celo vsak zvok sveta. Če si pihnil brez glasu, si privabil pridušeno petje, uničujoč in sladek dih sirote, za katerega se je zdelo, da prihaja iz tal in je brez konca. Ta otroški in podzemeljski dih je bil žlahtnejši kot katerikoli drug zvok. To je bil, kot so pravili, zvok sveta. Ko si ga poslušal, si spoznal temačno zemljo kot svet, ki je odprt človeku. »Poslušaj se,« je pela toré, »ti nisi zaprta in brezбриžna zemlja, temveč dom, svet, ki se ga lahko ljubi in kjer se lahko živi!«

Sedem dni so se pigmejci pomikali v gozd. Ko se ni bilo več mogoče vrniti, so vsi otroci zboleli za gripo, katere so se našli od fotografa; toda tam niso imeli zdravil in bili so nemočni pred zahodnjaškimi boleznimi. Vsi štirje otroci, edini porok prihodnosti bumbutidov, so drug za drugim izdihnil. Pigmejci so takrat spoznali, da je prišel konec za vse, ulegli so se zraven trupel svojih otrok in dopustili, da umrejo tako, kot lahko le divjaki — brez vzroka — od same žalosti. Nazadnje je Tikboro — Tikboro vzel v naročje svojo umirajočo ženo, ljubljeno Maheme in vzdihnil: »Kako je žalostno, da moramo zapustiti svet kot prvi ravno mi, najnižji ljudje! Predvsem pa — kako mi je žal zapustiti ljubo toré. Kdo bo zdaj skrbel zanjo. Kdo bo ponovno obudil zvok sveta?« Utihi Tikboro — Tikboro,« je zašepetala Maheme, »tudi če bodo ljudje še naprej živeli na Zemlji,

svet je umrl. Tiho bodi, kot je tiho toré.« In tako sta med šepetanjem izdihnila, ležeča drug na drugem.

Le Undohubo se je vrnil v Kokolo. Že okrevanemu fotografu je povedal celo zgodbo, toda imel je vrzeli spomina in ni se mogel spomniti, kje so pustili toré. Ta zdaj leži nekje v gozdu; počasi jo prekrivajo gobe in liane, počasi razpada v tišini.

Pagoda treh obeliskov

Nekatera plemena na severu Tajske verujejo, da lahko duša umrlega prodre na konec ustnega neba živega človeka, se v žrelu raztopi in ga tako zaduši. Izkušnja, ki jo doživi živeči, medtem ko se duši, se imenuje »prang sam Yod«, kar pomeni »pagoda treh obeliskov«. Izvor tega enkratnega izreka sem odkril na svojo škodo, ko sem bil konzul v mestu Lampang šeststo petdeset kilometrov severno od Bangkoka.

Neki Fowles — pomembna osebnost, gost našega konzulata — je izginil med sprehodom ob reki Wang. In ker sem ga prav jaz prisilil v ta izlet, sem vodil preiskavo, da bi ga našli, saj me je mučila slaba vest. Po treh dneh naraščajoče razburjenosti sem sprejel ponudbo čolnarja po imenu Khameng. Zagotavljal je, da je na nasprotnem bregu reke nekdo, ki ve za Fowlesov konec. S Khamengom in pomočnikom Viesseuxom smo se ponoči, ko je lilo kot iz škafa, odpravili k njemu. Obveščevalec je živel daleč iz vasi v baraki, stisnjeni med reko in džunglo. Bil je napol gol starec z visečo kožo, s starčevsko hojo, ki pa jo je podpirala nekakšna električna napetost. Glavo je imel v senci in v taki drži se je tiho pomenkoval s Khamengom. Izkazalo se je, da ni vedel ničesar o Fowlesu. Bil je le »vaški vrač«. Izjavil je, da lahko »vidi«, kje je izginuli. Zaradi zaskrbljenosti sem privolil v poskus.

Ne da bi nas pogledal, je starec zašepetal v prazno nekaj besed, počepnil pred steno iz trsja, nam obrnil hrbet in nekaj časa gledal vanjo; na prazni steni ni bilo videti ničesar. Kar naenkrat se je starec dvignil, skoraj bi rekli, da se je obrnil proti Khamengu in mu s sklonjeno glavo zašepetal, da moramo trikrat fotografirati steno. V torbi smo imeli namreč skrito polaroidno kamero (starec jo je »videl«) in Viesseux ga je ubogal. Kmalu zatem smo si lahko ogledali slike. Prva je bila popolnoma črna. Na drugi pa se je prikazala hribovita pokrajina, čistina v džungli: pod palmo je ležal vznaglik s plešasto glavo in z belim klobukom. Na tretji fotografiji lik s še vedno skrito glavo, obrnjen na bok. To se mi je, kdovezakaj, zdelo zastrašujoče: »Kaj vse to pomeni?« sem vprašal in spreletel me je srh. Starec je šepetal Khamengu, glavo je imel obrnjeno v zid. Khameng je prevajal njegovo zahrbtno mrmranje: »To je Fowles.« »Fowles?! Lahko bi bil kdorkoli! Kje pa je Fowles? Kje je ta kraj?« »V La Luangu, v hribih na meji z

Burmanijo.« »In prišel naj bi do tam? Ali naj bi ga šel tja iskat?« »Ne, gospod. Fowles je že mrtev. Fotografije ga kažejo tik pred smrtjo.« »Mrtev? Zdaj ste ga tu slikali, medtem ko je bil tam doli že mrtev?« in v grlu sem začutil neke vrste trizob, ki mi je prelomil glas. Bilo je, kot da bi mi prišla v usta roka in mi pritisnila palec na nebo, sredinec in kazalec pa na požiralnik. Ta roka je imela sladkoben okus po kužnini, po gnoju in kugi, ki bi ga imel med, če bi za dolgo ostal v ustih mrliča. Slišal sem Viesseuxa, ki je rekel: »Pojdimo stran! To je le prevara! Držite se me, gospod!« In potegnili so me ven, da sem bruhal v dežju. Še isto noč se je Fowles, ki je čisto vsakdanje izginil v bližnji džungli, vrnil na konzulat. Skrivnost ali ukana treh fotografij ni bila nikoli pojasnjena.

Jaz pa sem spoznal »pagodo treh obeliskov« in dolgo sem bil pretresen. To, kar me je preganjalo, ni bil toliko gnusen spomin na roko kot vračanje številke tri, dejstvo, da so trije prsti odgovarjali trem dnevom od izginotja Fowlesa in trem groznim fotografijam. Kot bi bilo med življenjem in smrtjo še nekaj, česar se ne da poimenovati, tretji obelisk, tretja fotografija, kjer se je mrlič obrnil.

Babilonski nedonošenčki

Novica, da je Bog zamešal enotni jezik sveta, da bi preprečil gradnjo babilonskega stolpa, je prispela šele po dolgih stoletjih in je že bila prikrojena, ko je prišla do skalnate kotline Kafiristan, povsem nepomembne pokrajine, katere ime pomeni »dežela Tistih, ki se skrivajo pred Bogom«. Medtem ko so šušтели zeleni topoli na dnu doline, je rabin Zebàk, ki je sedel na svoji ovčji koži, bral fragment pisma, ki je prispelo z eno izmed redkih karavan:

»In vsi ljudje in vsi bogovi so govorili isti jezik, s katerim so se sporazumevali. A ljudje so drug drugemu rekli: 'Dajmo, zgradimo si stolp in njegov vrh naj doseže tiho Nebo, da vidimo, če obstaja nad mnogimi bogovi en in edini Bog (pa četudi molči), tako kot je na svetu le en jezik.' Bogovi pa so se razjezili na molčečega Boga in rekli: 'Vsem nam, in ne tebi, je skupen en jezik. Toda zdaj se hočejo Oni pokazati v Nebesih, da bi se srečali s teboj, ki molčiš. In absolutni jezik se bo združil z absolutno tišino, tako da bo Vse in Nič, Najprej in Potem postalo ena sama stvar. Ali Ti hočeš, da se Čas konča pred predvidenim časom in da se Zgodovina sveta in bogov konča v Tišini?' 'Niti Tišina tega ne pravi, niti jaz tega nočem' — je odgovoril Bog in dodal — 'Dajte, torej, pojdite in zamešajte jezik njihovih novorojenčkov, da se njihovi otroci ne bodo več razumeli med seboj in se bo njihovo delo prekinilo, preden bi z njim zaključili.' In ko so zgoraj tako določili, so ženske iz vasi rojevale pred rokom, njihovi otroci so se rodili s sedmimi meseci in vsak je govoril drug jezik. In Tisti so

se spraševali: 'V čem smo grešili? Kaj bo z našim imenom? Otroci se med seboj ne poslušajo in tako ne bodo dokončali gradnje stolpa. Dajmo torej mi, ki imamo še dar istega jezika, izkoristimo čas, ki nam ostane do konca, ter napišimo zgodovino lahkinih dni, v katerih se tihi Bog še ni prikazal, tako da jo bodo lahko naši nedonošenčki vsaj razširili po svetu.' In začeli so pisati in se boriti proti času: 'To so bili zadnji dnevi pred propadom Babilona. Na stolpu je že tako neznosen trušč del narasel do točke, da je nečloveško bobnenje grozljivo odmevalo po nižini in rabinom onemogočalo, da bi izvršili molitev k novemu tihemu Bogu. Potem nas je sončnega jutra zadnjega dne zbudila nenaravna spokojnost. Na stolpu so delavci okameneli molčali in ko so se rabini zbrali, da bi izpolnili molitev in izkoristili tišino, so bile njihove misli kot megla, »kazalec« jim je padal iz rok in znane besede so izpuhte v nebo. Ženske, ki so pričakovale otroke, pa so medtem ...' Toda medtem ko so Tisti tako pisali, se je v njih vse bolj poglobljala tista grozljiva tišina, dokler niso razumeli, da bodo vsi umrli, preden bodo končali celo zgodbo. Tako so Tisti na hitro poklicali prezgodaj rojene otroke in rekli: 'Zdaj, ko svet nima več le enega jezika in smo bili mi zadnji, ki smo slišali bogove in ljudi govoriti med seboj, ko je Bog molčal, poslušajte, kar vam imamo še povedati, preden se porazgubite na vse strani. Ta stolp se imenuje babilonski, kar ne pomeni »zmešnjava«, kot ste mislili, temveč »Božja vrata«. Bog se nam je pokazal in bil je strašen. Spomnite torej vaše otroke, da je bolj modro, da se skrijejo edinemu Bogu in ljubijo neštete bogove, če hočejo ljubiti tihega Boga. Zatorej ...' In komaj so se tako vzdignili, so umrli in njihova trupla so raztrosili med ruševine stolpa.« S tem se je fragment pisma končal.

»Zdi se kot zgodba, ki se je končala pred koncem,« je pomislil Zebak. — »To so kot zgodbe, rojene prezgodaj.« In ko se je dvignil iz topolovega gaja, je odšel v vrt z vrtnicami, kjer se kot suh venec bleščijo v vrsti stoječe gore Kafiristana. Tu je napisal: »Kafiristan je nasprotje Babilona, saj ...« Toda takoj se je prekinil, zakaj komaj slišno je začel padati dolgo pričakovani dež.

Brbljanje Ainujev

Približno v osmem stoletju tega veka se je japonska civilizacija pomaknila samo do Kwanta, pokrajine, kjer se dviga slavní Fudži-jama ali Fudži-san — sveti vulkan. Od vulkana proti severu pa se je začel gozd Dewa in Mutsu, kjer so še vedno prebivali »emishi« — barbari. Ti tuji, katerih nasledniki še dandanes živijo na skrajnem severu Japonske, so bili Ainui, pripadniki evropidov, praljudje, ki so prišli na Daljni vzhod iz nepoznatih razlogov in so bili prvi, ki so naselili celotno otočje. Z neizprosnim prodorom in prihodom Mon-

golcev, prednikov današnjih Japoncev, so bili odrinjeni v notranjost. Mongolcem so se Ainuji zdeli beli divjaki — robati, bradati in nevarni. A Japonci so imeli železo in pred železom je bila edina možna usoda staroselcev, oboroženih le s kiji, da izginejo v gozdovih in umrejo.

V Wakakusi, majhnem zaselku kmetov, od koder se je videl Fuji-san, ki so ga v tistem času imenovali le »san« — vulkan, že nekaj časa ni bilo več Ainujev, dedje so vse pregnali — tako so pripovedovali otrokom. Neke deževne noči pa je otrok, ki se je bil izgubil, v velikem gozdu za vasjo odkril tri Ainuje. Da so bili oni, ni bilo dvoma. Čokati, plešasti, z belimi bradami, oboroženi s kiji, so čepeli v zavetju jame, nekaj žvečili — morda so jedli korenine, se praskali in topo ter otožno buljili v napol ugaslo žerjavico. Družbo jim je delal neobdelan, za dlan visok lesen totem, čisto premočen od dežja.

Otrok jih je nekaj časa opazoval, skrit med listjem, potem je stekel z novico v vas. Presenečenje je bilo veliko; tisti trije so v mladosti verjetno zbežali pokolu dedov; ločili so se od plemena in do tedaj živeli v pomanjkanju, skriti v gozdu. V vasi so zbrali staro orožje, organizirali udar in le nekaj dni kasneje so tri Ainuje prignali na sredo vasi. Bili so stari, vrat so imeli skrit med debelimi zgrbljenimi rameni, oblečeni so bili v kože, hropli so in tope oči obračali v prazno, zaprepadeni in žalostni kot tisti, ki ni v življenju ničesar razumel. Neprestano so vsak zase nekaj blebetali — morda so molili, saj je eden izmed njih v rokah stiskal majhen, slabo narejen in brezizrazen totem. Kiji so se zdaj sukali v rokah zmagovalcev.

»Vaš bog vas ni rešil, staroselci!« je zakričal eden izmed dedov in z enim udarcem vrgel ob zemljo kipec. Videti je bilo stegnjene ročice in upognjena kolena, kot da hoče kuhati na žerjavici; iz prahu so se zdaj ročice dvigovale k nebu. »To ni bog, boginja je!« je zajecjal Ainu v polomljeni japonščini, medtem ko sta druga dva še naprej momljala; »Fushi je, boginja ognja in ognjišča.« »Utihni, brbljavec!« je zakričalo nekaj kmetov. Kar naenkrat je zavladala tišina in Ainuji so še naprej godrnjali in poskušali nekaj reči; v teh prizadevanjih so njihove oči blodile v nekakšni prazni megli. Naposled je edini izmed treh, ki se je lahko izražal, izoblikoval ta odgovor: »Mi brbljamo, a naše brbljanje ne bo izumrlo — vi boste govorili kot mi.« Dedje so se nasmejali in jih pobili z njihovimi kiji.

Potem, ko so tri trupla zabrisali v blato močvirja, so kmetje ob povratku v vas v prahu zagledali boginjo Fushi, vso pomazano s krvjo, in zagrabila jih je sveta groza. »Stran, odnesite jo stran!« so zarjovel dedje; mladi so jo nato zavili v platno in preplašenih oči stekli ter izginili. »Kam naj jo vržemo?« so se potem vprašali, ko so prisopihali v gozd. »V ogenj! Vrzimo jo v goreč krater vulkana!« je

zavpil eden izmed njih. In tako so storili. Naslednjega dne, ko so se vrnili v vas, so jih dedje vprašali: »Kam ste jo zalučali?« »V Fushi... Fushi... v Fushi-san,« so zajeceljali. Od takrat je beseda Ainujev za vedno ostala na njihovih ustih.

Prevedla Metka Ferluga

Giampiero Comolli se je rodil leta 1950 v Milanu. Doslej je objavil *La foresta intelligente* (Cappelli, 1981), *Storie di un giardiniere e dei cercatori di colore* (Emme, 1984) in *Le sette storie doppie* (Theoria, 1986). *Babilonske nedonošenčke* je leta 1987 objavila rimska revija *Rinascita* v prilogi, ki je bila posvečena italijanski kratki zgodbi. Naj omenimo, da je Comolli sodeloval pri zborniku *Il pensiero debole*, ki sta ga lansirala **Gianni Vattimo** in **Pier Aldo Rovatti**, Feltrinelli, 1983, s paraesejem o Kafkovem Gradu.